Lietas Nr. 11210016614
Lietas arhīva Nr. KA06-0019-16/6

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Aizkrauklē 2016.gada 9.martā

Zemgales apgabaltiesa šādā sastāvā
tiesas sēdes priekšsēdētājs tiesnesis V.Sprudzāns
tiesneši E.Lenšs un V.Donāns
piedaloties prokuroram A.Sorokam
aizstāvim zvērinātam advokātam J.Zēģelem

sakarā ar Zemgales tiesas apgabala prokuratūras prokurora A.Sorokas apelācijas protestu un apsūdzētā /pers. F/ apelācijas sūdzību apelācijas kārtībā atklātā tiesas sēdē iztiesāja krimināllietu, kur ar Aizkraukles rajona tiesas 2015.gada 11.jūnija spriedumu

/pers. F/, personas kods /personas kods/,

atzīts par vainīgu pēc Krimināllikuma 143.panta 1.daļas, 176.panta 4.daļas, 15.panta 4.daļas un 117.panta 3.punkta, 233.panta 2.daļas un sodīts:

- par Krimināllikuma 143.panta 1.daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu ar īslaicīgu brīvības atņemšanu uz 2 (diviem) mēnešiem,
- par Krimināllikuma 176.panta 4.daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu SIA /Nosaukums A/ degvielas uzpildes stacijā Koknesē ar brīvības atņemšanu uz 6 (sešiem) gadiem un ar policijas kontroli uz 1 (vienu) gadu,
- par Krimināllikuma 176.panta 4.daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu motelī „Sapnis" Krustpils novada Spuņģēnos ar brīvības atņemšanu uz 6 (sešiem) gadiem un ar policijas kontroli uz 1 (vienu) gadu,
- par Krimināllikuma 15.panta 4.daļā un 117.panta 3.punktā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu ar brīvības atņemšanu uz 10 (desmit) gadiem un ar policijas kontroli uz 3 (trim) gadiem,
- par Krimināllikuma 233.panta 2.daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu ar brīvības atņemšanu uz 2 (diviem) gadiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta 1. un 3.daļu galīgais sods /pers. F/ noteikts pēc noziedzīgo nodarījumu kopības, piespriestos sodus daļēji saskaitot, brīvības atņemšana uz 12 (divpadsmit) gadiem un ar policijas kontroli uz 3 (trim) gadiem.

Apsūdzībā pēc Krimināllikuma 15.panta 4.daļas un 116.panta, un Krimināllikuma 185.panta 1.daļas /pers. F/ atzīts par nevainīgu un attaisnots.

Krimināllietu apsūdzības daļā pēc Krimināllikuma 185.panta 1.daļas nolemts nosūtīt prokuratūrai.

Iztiesājot lietu, apelācijas instances tiesa

n o s k a i d r o j a

ar pirmās instances tiesas spriedumu /pers. F/ atzīts par vainīgu un sodīts par to, ka izdarīja nelikumīgu iekļūšanu mājoklī pret tajā dzīvojošās personas gribu, kas noticis šādos apstākļos:

2014.gada 2.marta vakarā ap plkst.23.45 /pers. F/, būdams alkohola ietekmē, vēloties noskaidrot iepriekš notikuša starpgadījuma apstākļus, ieradās Kokneses novada Bebru pagasta mājā /Nosaukums C/. /pers. F/ uzkāpa mājas otrajā stāvā, piegāja pie dzīvokļa Nr.4, kurā dzīvoja /pers. G/, durvīm un, neprasot /pers. G/ atļauju, pret pēdējā gribu nelikumīgi pa neaizslēgtām durvīm iekļuva mājoklī. /pers. G/ tobrīd atradās dzīvoklī un bija aizmidzis gultā.

Šādas apsūdzētā /pers. F/ darbības pirmās instances tiesa kvalificēja pēc Krimināllikuma 143.panta 1.daļas.

Turklāt ar pirmās instances tiesas spriedumu /pers. F/ atzīts par vainīgu un sodīts par to, ka, lietojot šaujamieroci, izdarīja svešas kustamas mantas nolaupīšanu, kas saistīta ar vardarbības piedraudējumu (laupīšana), kas noticis šādos apstākļos:

2014.gada naktī no 2.marta uz 3.martu ap pusnakti /pers. F/, būdams alkohola ietekmē, bruņojies ar īsstobra gludstobra 16.kalibra medību bises apgriezni, laupīšanas izdarīšanas nolūkā ar automašīnu „Mitshubishi Colt", valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/, ieradās Koknesē, 1905.gada ielā 14a, SIA /Nosaukums A/ degvielas uzpildes stacijā (DUS). Apturot automašīnu pie degvielas uzpildes sūkņa, /pers. F/ vispirms iepildīja savas automašīnas degvielas bākā 20,31 litrus 95 E degvielas 26,85 *euro* vērtībā, pēc kā no automašīnas salona paņēma minēto medību bises apgriezni. Turot to rokā, /pers. F/ piegāja pie DUS apkalpošanas lodziņa, kas bija pusatvērtā stāvoklī, un, pavērsis šaujamieroča stobru uz DUS operatori /pers. H/, pieprasīja izsniegt viņam degvīnu, cigaretes un šķiltavas, piedraudot nepakļaušanās gadījumā nošaut /pers. H/. Uztverot uzbrucēja izteiktos draudus pielietot šaujamieroci kā reālu savas dzīvības apdraudējumu, /pers. H/ bija spiesta pakļauties un izsniedza /pers. F/ šādas SIA /Nosaukums A/ piederošas preces: 0,5 litru tilpuma degvīna pudeli „Kristal Minskaja" 6,11 *euro* vērtībā, cigarešu „More blue" paciņu 2,55 *euro* vērtībā un šķiltavas 0,17 *euro* vērtībā. Saņemot no /pers. H/ minētās preces, /pers. F/ iesēdās savas automašīnas salonā un aizbrauca no DUS teritorijas, nesamaksājot arī par automašīnā iepildīto degvielu.

Tādējādi /pers. F/ nolaupīja SIA /Nosaukums A/ piederošo mantu 35,68 *euro* vērtībā, šādā apmērā nodarot mantisko zaudējumu, savukārt cietušajai /pers. H/ apsūdzētais nodarīja morālo kaitējumu.

Šādas apsūdzētā /pers. F/ darbības pirmās instances tiesa kvalificēja pēc Krimināllikuma 176.panta 4.daļas.

Ar pirmās instances tiesas spriedumu /pers. F/ notiesāts par to, ka, iekļūstot telpā un lietojot šaujamieroci, izdarīja svešas kustamas mantas nolaupīšanu, kas saistīta ar vardarbības piedraudējumu (laupīšana), kas noticis šādos apstākļos:

2014.gada 3.martā ap plkst.00.30 /pers. F/, būdams alkohola ietekmē, bruņojies ar īsstobra gludstobra 16.kalibra medību bises apgriezni, laupīšanas izdarīšanas nolūkā ar automašīnu „Mitshubishi Colt", valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/, ieradās motelī „Sapnis", Krustpils novada Krustpils pagasta Spuņģēnos. Apturot automašīnu stāvvietā pie moteļa, /pers. F/ pielādēja minēto šaujamieroci ar lodes un skrošu patronām, paņēma šaujamieroci un iegāja ēkas pirmajā stāvā – kafejnīcā. /pers. F/, turot rokā pielādētu šaujamieroci, pavērsa ieroča stobru pret kafejnīcas apmeklētājiem:

/pers. I/, /pers. J/, /pers. K/, /pers. L/, /pers. M/, /pers. N/, M.Lazdiņu un /pers. P/, pavēlēja visiem pacelt rokas augšā, nepakļaušanās gadījumā piedraudot nošaut, pieprasīja katram izsniegt viņam savu naudu un pēc tam atkāpties kafejnīcas tālākajā stūrī. Pie bāra letes, proti, vistuvāk uzbrucējam stāvošie /pers. I/ un /pers. N/, uztverot /pers. F/ izteiktos un atklāti demonstrētos draudus pielietot šaujamieroci kā reālu savas dzīvības apdraudējumu, katrs nolika rokās turēto naudu: /pers. I/ nolika uz letes 20,00 *euro* banknoti, bet /pers. N/ nolika uz blakus letei stāvošā ledusskapja vitrīnas divas 5 *euro* nomināla banknotes. /pers. F/ paņēma visas trīs minētās naudas banknotes un izgāja ārā no kafejnīcas.

Tādējādi /pers. F/, piedraudot ar šaujamieroci atklāti nolaupīja cietušajam /pers. I/ 20,00 *euro* un /pers. N/ 10,00 *euro*, nodarot abiem mantiskus zaudējumus norādītajā apmērā.

Šādas apsūdzētā /pers. F/ darbības pirmās instances tiesa kvalificēja pēc Krimināllikuma 176.panta 4.daļas.

Turklāt pirmās instances tiesa /pers. F/ atzina par vainīgu un sodīja arī par to, ka viņš izdarīja slepkavības mēģinājumu vairāku personu dzīvībai bīstamā veidā, kas noticis šādos apstākļos:

2014.gada 3.martā ap plkst.00.30 /pers. F/, būdams alkohola ietekmē, Krustpils novada Krustpils pagasta Spuņģēnos autostāvvietā pie moteļa „Sapnis" uzreiz pēc laupīšanas izdarīšanas, izgājis no moteļa telpām un dodoties pie savas automašīnas „Mitshubishi Colt", valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/, lai ar tās palīdzību pamestu nozieguma izdarīšanas vietu, ieraudzīja, ka viņam seko. Tobrīd no kafejnīcas pirmais bija izgājis /pers. K/, kuram sekoja /pers. M/ un /pers. O/. /pers. F/ skaļi noteica netuvoties, tomēr, saprotot, ka sekotāji var neļaut viņam pamest notikuma vietu, ar nodomu noslepkavot, divreiz izšāva, tai skaitā ar skrošu patronu, uz /pers. K/, aiz kura atradās /pers. M/ un /pers. O/, bet nevienam no viņiem netrāpīja. Savukārt /pers. K/, /pers. M/, /pers. O/, bet aiz viņiem arī /pers. P/ un /pers. L/, saprotot, ka /pers. F/ šaujamieroci ir izlādējis un nav varējis paspēt to ielādēt no jauna, piesteidzās pie /pers. F/ klāt, un /pers. K/ atbruņoja /pers. F/. Pēc īsa brīža apsūdzēto aizturēja notikuma vietā ieradušies policijas darbinieki.

Tādējādi /pers. F/ no viņa gribas neatkarīgu iemeslu dēļ neizdevās līdz galam īstenot savu nodomu par /pers. K/, /pers. M/ un /pers. O/ noslepkavošanu.

Šādas apsūdzētā /pers. F/ darbības pirmās instances tiesa kvalificēja pēc Krimināllikuma 15.panta 4.daļas un 117.panta 3.punkta.

Ar pirmās instances tiesas spriedumu /pers. F/ atzīts par vainīgu un sodīts par to, ka izdarīja šaujamieroča un šaujamieroča munīcijas iegādāšanos, glabāšanu, nēsāšanu un pārvadāšanu bez attiecīgas atļaujas, kas noticis šādos apstākļos:

izmeklēšanas gaitā precīzi nenoskaidrotā laikā un vietā /pers. F/ no izmeklēšanas gaitā nenoskaidrotas personas bez attiecīgas atļaujas iegādājās šaušanai derīgu rūpnieciski izgatavotu 16.kalibra T03 B.modeļa divstobru medību bisi Nr.82487. Nelikumīgi iegādāto šaujamieroci /pers. F/ bez attiecīgas atļaujas glabāja savā faktiskajā dzīves vietā Kokneses novada Bebru pagasta /Nosaukums G/, pielāgoja slēptai nēsāšanai, apgriežot bisei stobru un laidni, un turpināja glabāt pašrocīgi izgatavotu īsstobra gludstobra šaujamieroci, kas apsūdzībā norādītajā veidā tika izgatavots uz rūpnieciski izgatavotā gludstobra šaujamieroča bāzes.

Turklāt, izmeklēšanas gaitā precīzi nenoskaidrotā vietā un laikā /pers. F/ no izmeklēšanas gaitā nenoskaidrotās personas bez attiecīgas atļaujas iegādājās ne mazāk kā divdesmit trīs 16.kalibra patronas, kas paredzētas un ir derīgas šaušanai no attiecīgā kalibra šaujamieročiem, tajā skaitā no apsūdzībā minētā šaujamieroča Nr.82487. Nelikumīgi iegādāto šaujamieroča munīciju /pers. F/ bez attiecīgas atļaujas glabāja savā dzīves vietā Kokneses novada Bebru pagasta /Nosaukums G/ kopā ar minēto bises apgriezni Nr.82487 līdz 2014.gada 2.marta vakaram, kad, būdams alkohola ietekmē, /pers. F/ paņēma norādīto šaujamieroci, munīciju, ievietoja savā automašīnā „Mitshubishi Colt", valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/, bez attiecīgas atļaujas pārvadāja un nēsāja minēto šaujamieroci un šaujamieroča munīciju Kokneses un Krustpils novados, izdarot apsūdzībā minētos dažāda rakstura noziedzīgus nodarījumus.

Medību bises apgrieznis Nr.82487 un deviņpadsmit 16.kalibra patronas tika izņemtas pie /pers. F/ un viņa automašīnā „Mitshubishi Colt", aizturot /pers. F/ 2014.gada 3.martā Krustpils novada Krustpils pagastā autostāvvietā pie moteļa „Sapnis".

Šādas apsūdzētā /pers. F/ darbības pirmās instances tiesa kvalificēja pēc Krimināllikuma 223.panta 2.daļas.

Pirmstiesas procesā /pers. F/ tika celta apsūdzība, kas ar grozījumiem, nemainot kvalifikāciju, tika uzturēta arī tiesā (lietas 2.sējuma 188.-192.lapa), par to, ka viņš izdarījis citas personas tīšas prettiesiskas nonāvēšanas (slepkavības) mēģinājumu, kas noticis šādos apstākļos:

2014.gada 2.marta vakarā ap plkst.23.45 /pers. F/, būdams alkohola ietekmē, bruņojies ar īsstobra gludstobra 16.kalibra medību bises apgriezni, /pers. G/ slepkavības izdarīšanas nolūkā ar automašīnu „Mitshubishi Colt", valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/, ieradās Kokneses novada Bebru pagasta mājā /Nosaukums C/. /pers. F/ pa kāpnēm uzkāpa otrajā stāvā un pa neaizslēgtām durvīm iegāja dzīvoklī Nr.4. Ienākot dzīvoklī, /pers. F/, dusmās un atriebības vadīts, uzbruka gultā aizmigušajam /pers. G/. Vispirms /pers. F/ ar apgriežņa stobru tīši un spēcīgi iesita /pers. G/ pa plecu, liekot pēdējam celties kājās. Kad no sitiena /pers. G/ pamodās, /pers. F/ uzreiz tīši un spēcīgi ar apgriežņa laidni iesita viņam pa seju, trāpot pa labo vaigu. /pers. F/ pavērsa pret /pers. G/ pielādētu šaujamieroci, bet /pers. G/, cenšoties novērst šaujamieroci no sevis nost, satvēra to ar rokām un cēlās kājās. Jau abiem stāvot kājās uz grīdas, /pers. F/ nolūkā nonāvēt cietušo tīši izšāva, tēmējot /pers. G/ galvā. /pers. G/ nokrita uz grīdas, jo šāviens trāpīja viņam kreisās auss gliemežnīcā, vienlaicīgi cauršaujot arī istabas loga stiklu. /pers. F/, redzot, ka /pers. G/ pēc šāviena ir nokritis uz grīdas, guļ nekustīgi un cietušajam sākusies ievērojama asiņošana galvas apvidū, secināja, ka, trāpot /pers. G/ galvā, ir nogalinājis pēdējo. Turklāt uzreiz pēc šāviena notikuma vietā no blakus dzīvokļa piesteidzās cilvēki, kuri paziņoja, ka tiek izsaukta policija, un /pers. F/ bija spiests steidzīgi atstāt nozieguma izdarīšanas vietu, nekādi citādi nepārliecinoties par /pers. G/ nonāvēšanu. Tādēļ /pers. F/ no viņa gribas neatkarīgu iemeslu dēļ neizdevās līdz galam īstenot savu nodomu par /pers. G/ slepkavības izdarīšanu.

/pers. F/ uzbrukuma rezultātā /pers. G/ tika nodarīti viegli miesas bojājumi, kas pēc sava rakstura rada īslaicīgu veselības traucējumu uz laiku no 7 līdz 21 dienai: sista brūce labā vaiga rajonā un plēsta brūce kreisās auss gliemežnīcā.

Šādas apsūdzētā /pers. F/ darbības valsts apsūdzība kvalificēja pēc Krimināllikuma 15.panta 4.daļas un 116.panta.

Turklāt /pers F/ tika apsūdzēts arī par to, ka viņš izdarīja svešas mantas tīšu iznīcināšanu, kas noticis šādos apstākļos:

2014.gada 2.marta vakarā ap plkst.23.45 /pers. F/, būdams alkohola ietekmē, atrodoties Kokneses novada Bebru pagasta mājas /Nosaukums C/ dzīvoklī Nr.4 un, mēģinot izdarīt /pers. G/ slepkavību, tīši pielietoja šaujamieroci. Tīši šaujot uz /pers. G/, /pers. F/ vienlaicīgi tīši cauršāva istabas loga stiklus 30,00 *euro* vērtībā, tādā veidā bojājot istabas logu.

Tādējādi, tīši bojājot svešu mantu, /pers. F/ nodarīja dzīvokļa Nr.4 valdītājai /pers. S/ mantisku kaitējumu 40,00 *euro* apmērā, kas ir loga stikla vērtība 30,00 *euro* un darba izmaksas 10,00 *euro*.

Šādas apsūdzētā /pers. F/ darbības valsts apsūdzība kvalificēja pēc Krimināllikuma 185.panta 1.daļas.

Pirmās instances tiesa /pers. F/u atzina par nevainīgu pret viņu celtajā apsūdzībā pēc Krimināllikuma 15.panta 4.daļas un 116.panta noziedzīgā nodarījuma objektīvās puses un subjektīvās puses, līdz ar to arī noziedzīga nodarījuma sastāva trūkuma dēļ. Tiesa atzinusi, ka tiesas izmeklēšanā nav tikuši gūti pierādījumi, ka apsūdzētā nodoms būtu bijis vērsts uz cietušā /pers G/nonāvēšanu, apsūdzētā darbībās nav konstatējama noziedzīgā nodarījuma subjektīvā puse – tiešs nodoms, proti, ka apsūdzētais paredzēja cietušā nāves iestāšanos un vēlējās to. Turklāt tiesas izmeklēšanā netika gūti pierādījumi arī tam, ka apsūdzētais ir tīši izšāvis, tēmējot /pers. G/ galvā, tādējādi lietā nav pierādīta šī nodarījuma objektīvā puse. Šaubas par noziedzīgā nodarījuma subjektīvo pusi, objektīvo pusi, nav iespējams novērst, un pirmās instances tiesa tās vērtēja par labu apsūdzētajam atbilstoši Kriminālprocesa likuma 519.panta 1.punktam.

Pirmās instances tiesa uzskatījusi par iespējamu izslēgt no apsūdzības pēc Krimināllikuma 143.panta 1.daļas norādi par to, ka apsūdzētais ieradās pie /pers. G/ slepkavības izdarīšanas nolūkā, jo ar lietā esošajiem pierādījumiem tiesas izmeklēšanā netika pierādīts šāds fakts, bet ir pierādīts, ka apsūdzētais vēlējās noskaidrot iepriekš notikuša starpgadījuma apstākļus.

Turklāt rajona tiesa ir arī atzinusi, ka apsūdzētā piedalīšanās noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā pēc Krimināllikuma 185.panta 1.daļas nav pierādīta, spriedumā norādot, ka lietā nav strīda par to, ka dzīvoklī, kurā mitinājās /pers. G/ un kas pieder /pers. S/, konflikta laikā starp apsūdzēto un /pers. G/ tika iznīcināts loga stikls. Konkrētajā gadījumā noziedzīgais nodarījums ir izdarīts ar kādas personas aktīvām darbībām, taču, tiesas ieskatā, lietā nav pierādījumu, kas pierādītu, ka logu cauršāvis tieši apsūdzētais, proti, nav pierādīta apsūdzētā piedalīšanās noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā. Par notikuma apstākļiem tieši liecina tikai apsūdzētais un liecinieks /pers. G/. No šo abu personu liecībām izriet, ka loga bojāšana notikusi cīņa starp abām personām laikā. /pers. G/ pirmstiesas izmeklēšanā liecinājis, ka viņš rokas no ieroča nav atlaidis, ierocis tieši pret viņu nav bijis vērsts, tas bijis vērsts uz loga pusi, ierocis izšāvis, iespējams, nejauši. Tiesas izmeklēšanā /pers. G/ liecināja, ka, iespējams, ierocis izšāvis tāpēc, ka rāvis ieroci no apsūdzētā rokām. Pirmās instances tiesa ieskatīja, ka lietā nav pierādījumu, ka apsūdzētais, tīši pielietojot šaujamieroci, tīši šaujot uz /pers. G/, vienlaicīgi tīši cauršāva istabas loga stiklus, kā tas norādīts apsūdzībā. Ar lietā esošajiem pierādījumiem netiek novērstas tiesas šaubas par apsūdzētā piedalīšanos Krimināllikuma 185.panta 1.daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā, tāpēc apsūdzētais saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 519.panta 2.punktu ir attaisnojams šajā pret viņu celtajā apsūdzībā.

Pirmās instances tiesas spriedumu apelācijas kārtībā pārsūdzējis Zemgales tiesas apgabala prokuratūras prokurors A.Soroka, lūdzot atcelt to daļā par /pers. F/ attaisnošanu apsūdzībā pēc Krimināllikuma 15.panta 4.daļas un 116.panta, 185.panta 1.daļas kā nepamatotu un nelikumīgu, kā arī atcelt daļā par galīgā soda noteikšanu apsūdzētajam /pers. F/ saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta 1. un 3.daļu, daļā par cietušās /pers. S/ pieteiktās mantiskā kaitējuma kompensācijas 90,00 *euro* apmērā atstāšanu bez izskatīšanas un par krimināllietas apsūdzības daļā pēc Krimināllikuma 185.panta 1.daļas nosūtīšanu prokuratūrai. Protestā lūgts atzīt /pers. F/ par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā pēc Krimināllikuma 15.panta 4.daļas un 116.panta un sodīt viņu ar brīvības atņemšanu uz 6 (sešiem) gadiem un ar policijas kontroli uz 2 (diviem) gadiem; atzīt /pers. F/ par vainīgu Krimināllikuma 185.panta 1.daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā un sodīt ar brīvības atņemšanu uz 9 mēnešiem; saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta 1. un 3.daļu galīgo sodu /pers. F/ noteikt pēc noziedzīgo nodarījumu kopības, piespriestos sodus daļēji saskaitot, brīvības atņemšanu uz 16 (sešpadsmit) gadiem un ar policijas kontroli uz 3 (trim) gadiem; piedzīt no /pers. F/ par labu /pers. S/ mantiskā kaitējuma kompensāciju 90,00 *euro* apmērā. Protestā norādīts, ka pirmās instances tiesa visā pilnībā neesot izvērtējusi lietā iegūtos pierādījumus /pers. F/ apsūdzības daļā pēc Krimināllikuma 15.panta 4.daļas, 116.panta un 185.panta 1.daļas, kas novedis pie nepamatotas apsūdzētā attaisnošanas minētajā apsūdzības daļā. Pirmās instances tiesa spriedumā secinājusi, ka apsūdzētā darbībās nav konstatējami visi nepieciešamie noziedzīgā nodarījuma sastāva elementi, proti, trūkst noziedzīga nodarījuma objektīvās puses (netika gūti pierādījumi tam, ka apsūdzētais ir tīši izšāvis, tēmējot /pers. G/ galvā) un subjektīvās puses (netika gūti pierādījumi, ka apsūdzētā nodoms būtu bijis vērsts uz /pers. G/ nonāvēšanu). Analizējot lietā šajā daļā iegūtos pierādījumus, tiesa spriedumā konstatējusi sekojošo: apsūdzētā rīcība pierāda, ka /pers. F/ nebija nodoma nogalināt liecinieku /pers. G/. Minētais tiesas secinājums esot kļūdains, jo no paša apsūdzētā /pers. F/, liecinieku /pers. G/ un /pers. U/ liecībām izrietot tas, ka 2014.gada 2.marta vakarā apsūdzētais jau bija ieradies mājās /Nosaukums C/ un izjautājis /pers. G/ par iepriekš notikušo konfliktu starp viņu (/pers. G/) un liecinieku /pers. V/. Savukārt vēlāk, pēc sarunas ar liecinieku /pers. V/, atkārtoti dodoties pie /pers. G/ uz mājām /Nosaukums C/, apsūdzētais līdzi jau paņēmis šaujamieroci, kuru pirms ienākšanas mājā /Nosaukums C/ /pers. F/ pielādējis un sagatavojis šaušanai. Minētās darbības, pirmkārt, liecinot par apsūdzētā gatavību pielietot ieroci pret /pers. G/. Tas vien, ka apsūdzētais nav nogalinājis /pers. G/ guļam, nevarot būt pamats tiesas secinājumam, ka /pers. F/ nebija nodoma nogalināt liecinieku. Vispārzināms esot fakts, ka šaujamieroča sagatavošana šaušanai un šaušana ir tikai un vienīgi cilvēka mērķtiecīgu un tīšu darbību rezultāts, turklāt lai izdarītu šāvienu personai, esot jāpielieto arī zināms fizisks spēks. Lietā esot gūti pierādījumi, ka šaujamieroci pielādējis un šaušanai sagatavojis pats apsūdzētais. /pers. G/ liecinājis, ka ierocis bija vērsts pret viņu; ka viņš vēlējies to atņemt apsūdzētajam, kad atskanējis šāviens. Liecinieks nekad neesot liecinājis, ka cīņā bija satvēris šaujamieroci. Neesot šaubu, ka šāviena brīdī ierocis atradies apsūdzētā rokās un tā stobrs bijis vērsts uz /pers. G/ (tas esot pierādīts ar paša /pers. G/, liecinieces /pers. S/liecībām, notikuma vietas apskatē konstatēto un ekspertes /pers. A0/ liecībām). Tādējādi šāviens ticis izdarīts apsūdzētā /pers. F/ tīšu aktīvu darbību rezultātā. Lietā neesot pierādījumu, ka šāviens noticis apsūdzētā neuzmanīgas rīcības dēļ. Pēc izdarītā šāviena apsūdzētais palicis stāvot kājās, bet liecinieks nokritis uz grīdas un gulējis nekustīgi. Turklāt /pers. G/ galvas apvidū no cauršautās auss sākusies ievērojama asiņošana. Minētajos apstākļos /pers. F/ bijis pilnīgs pamats secināt, ka viņš izdarījis visu, ko uzskatījis par nepieciešamu, lai realizētu slepkavību (tālākā apsūdzētā rīcība apliecinot minēto). Tādēļ /pers. F/ neesot izdarījis otru šāvienu uz grīdas nekustīgi guļošajam /pers. G/. /pers. F/ steidzīgi atstājis noziegumа izdarīšanas vietu. Arī cietušajai /pers. H/, ierodoties DUS /Nosaukums A/, /pers. F/ teicis, ka šodien jau vienu cilvēku ir nogalinājis, tikai tādēļ, ka tobrīd bijis pārliecināts par to, ka tik tiešām ir noslepkavojis /pers. G/. Ievērojot minēto, lietā nerodoties saprātīgas šaubas par noziedzīgā nodarījuma subjektīvās puses un objektīvās puses esamību apsūdzētā darbībās, un /pers. F/ esot atzīstams par vainīgu viņam celtajā apsūdzībā pēc Krimināllikuma 15.panta 4.daļas un 116.panta. Tā kā apsūdzētā izdarītā tīša šāviena rezultātā vienlaicīgi ticis cauršauts dzīvokļa loga stikls, /pers. F/ atzīstams par vainīgu un sodāms arī pēc Krimināllikuma 185.panta 1.daļas par svešas mantas tīšu iznīcināšanu. Atzīstot apsūdzēto par vainīgu pēc Krimināllikuma 185.panta 1.daļas par cietušajai /pers. S/ piederošās mantas tīšu iznīcināšanu, zūdot pamats nodot krimināllietu minētajā daļā prokuratūrai. Savukārt cietušās pieteiktā mantiskā kaitējuma kompensācija atzīstama par pamatotu un no apsūdzētā /pers. F/ piedzenami 90,00 *euro* par labu /pers. S/ *(lietas 3.sējuma 47.-49.lapa)*.

Apelācijas sūdzību par pirmās instances tiesas spriedumu iesniedzis apsūdzētais /pers. F/, lūdzot izvērtēt, vai rajona tiesa bijusi objektīva viņa krimināllietā pieņemtajā spriedumā. Viņš kategoriski noliedzot slepkavības mēģinājumu pēc Krimināllikuma 15.panta 4.daļas un 117.panta 3.punkta. Sūdzībā norādīts, ka tiesas procesa laikā esot iepazinies ar liecinieku dotajām liecībām, kurās izskanot maldinoši fakti un tieši tādēļ lūdzot Zemgales apgabaltiesu izskatīt Krimināllikuma 117.panta piemērošanu *(lietas 3.sējuma 55., 62.lapa)*.

Apelācijas instances tiesas sēdē prokurors iesniegto apelācijas protestu uzturēja.

Apsūdzētais /pers. F/ un viņa aizstāvis uzturēja apsūdzētā iesniegto apelācijas sūdzību.

Apelācijas instances tiesas sēdē apsūdzētais /pers. F/ liecināja, ka kopumā nodarījumu izdarīšanas laikā abās epizodēs viņš esot izšāvis no šaujamieroča četras reizes. Apsūdzībā pēc Krimināllikuma 117.panta viņam esot rakstīts, ka izšāvis uz četriem cilvēkiem divas reizes, bet tas neesot loģiski. Viņš neesot grasījies kādu nogalināt. Visi četri liecinieki rakstījuši, ka viņš divreiz uz tiem izšāvis, kad nākuši ārā no bāra, bet tās esot aplamas liecības. Visi šie četri liecinieki tikuši nopratināti pirmās instances tiesas sēdē, viņš šiem lieciniekiem uzdevis jautājumus, bet pirmās instances tiesa neesot neko vērtējusi. Viņš neesot šāvis uz cilvēkiem, jo tie cilvēki viņam neko neesot nodarījuši. Viņš šāvis gaisā, lai izlādētu ieroci un lai tie cilvēki varētu pienākt pie viņa savākt ieroci. Izdarot pirmo šāvienu, viņš, iespējams, ka tik augstu gaisā neesot pacēlis stobru, tāpēc trāpījis otrājā stāvā, bet otro šāvienu izdarījis gaisā. Ja būtu gribējis trāpīt cilvēkiem, tad no 10 m attāluma būtu arī trāpījis. Viņš esot mednieks, bet atļaujas viņam neesot. Arī ja viņš būtu gribējis /pers G/nošaut, tad arī būtu nošāvis, bet viņam tas neesot bijis vajadzīgs. Viņš vienkārši iesitis /pers. G/ ar stobru pa seju. Sākuši kauties un pats nevarot saprast, kā tā bise izšāvusi. Turklāt, lai izšautu no ieroča, mēlītes nospiešanai esot jāpielieto minimāls spēks, mēlītei esot neliela pretestība, pat, ja uzsitot ar laidi, ja gailis uzvilkts, ierocis pats varot izšaut. Pie /pers. G/ braucis parunāties. Bijis alkohola reibumā un tāpēc arī paņēmis bisi. Viņam

bijusi tiesu psihiatriskā ekspertīze, bet kas tā esot par ekspertīzi, kad atnāk eksperts un pajautā, vai viņš ir dzērājs. Vairāk eksperts ar viņu neesot runājis. Ekspertiem šķiet, ka visi esot vienādi, bet tajā brīdī viņam bijis prāta aptumsums.

Saskaņā ar eksperta atzinumā par papildus ballistiskās ekspertīzes izdarīšanu norādīto nenospiežot šaujamieroča mēlīti, atsitot minētā apgriežņa rokturi pret grīdu, šāviens nav iespējams. Savukārt, lai izdarītu šāvienu, labās puses mēlītei jāpielieto 1,9 kg spēks, bet kreisās puses mēlītei – 1,6 kg *(lietas 3.sējuma 97.-98.lapa)*.

Cietusī /pers. S/ apelācijas instances tiesas sēdē apstiprināja savas iepriekš sniegtās liecības un norādīja, ka brīdi, kad izdarīts šāviens, viņa neesot redzējusi, bet pēc tam, kad viņu pamodinājusi meita /pers. Z/ un teikusi, ka /pers. G/ sašauts, asinīs, sēdējis uz gultas, saķēris seju. Tad ieveduši /pers. G/ otrā dzīvoklī, pēc tam izsaukusi mediķus un policiju. /pers. G/ nav vēlējies būt par cietušo, jo pats agrāk bijis tiesāts, teicis, ka negrib liecināt, baidījies par savu dzīvību. Viņa neesot redzējusi, ka /pers. F/ šāvis /pers. G/ galvā. To, cik stipri /pers G/ ticis ievainots, redzējuši ārsti. Notikuma rezultātā ticis cauršauts loga stikls, kas izšauts no iekšpuses, jo bijis cauršauts arī loga aizkars. Pirms tam nekāda cauruma stiklam neesot bijis. Neatceroties vairs, vai dzīvoklī iekšā uz grīdas arī bijuši stikli. Kopumā, ievērojot to, ka vajadzējis nomainīt sienas tapetes, kopējā mantiskā kaitējuma summa esot 90,00 *euro*. Zaudējums viņai neesot atlīdzināts, šobrīd viņa to vairs neuzturot.

Pārbaudījusi pierādījumus lietā un izvērtējusi apelācijas protestā un apelācijas sūdzībā minētos argumentus, apelācijas instances tiesa atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedums ir atceļams daļā par /pers. F/ notiesāšanu (atzīšanu par vainīgu un sodīšanu) noziedzīga nodarījuma izdarīšanā pēc Krimināllikuma 15.panta 4.daļas un 117.panta 3.punkta, daļā par galīgā soda noteikšanu saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta 1.daļu un 3.daļu; kā arī daļā par krimināllietas apsūdzības daļā pēc Krimināllikuma 185.panta 1.daļas nosūtīšanu prokuratūrai, bet pārējā daļā Aizkraukles rajona tiesas 2015.gada 11.jūnija spriedums atstājams negrozīts.

Krimināllietu tiesu kolēģija uzskata, ka pirmās instances tiesas spriedumā atrodams sīks pirmstiesas procesa laikā iegūto un pirmās instances tiesas sēdē pārbaudīto pierādījumu atreferējums, kā arī pietiekams to izvērtējums, pēc būtības pareizi atzīstot, ka /pers. F/ nav vainīgs viņam inkriminētajos noziedzīgajos nodarījumos pēc Krimināllikuma 15.panta 4.daļas un 116.panta un pēc Krimināllikuma 185.panta 1.daļas.

Kopumā pareizi pirmās instances tiesa savus secinājumus, attaisnojot apsūdzēto pēc Krimināllikuma 15.panta 4.daļas un 116.panta, ir pamatojusi ar tiesu prakses un krimināltiesību doktrīnas atziņām, tostarp pamatoti norādot, ka slepkavības mēģinājumu var izdarīt tikai ar tiešu nodomu.

Saskaņā ar krimināltiesību doktrīnu šāda nozieguma apstākļiem ir jāliecina, ka vainīgais paredzējis cietušā nāves iestāšanos un vēlējies to, taču šādas sekas nav iestājušās no vainīgā gribas neatkarīgu iemeslu dēļ. Savukārt, ja vainīgajam ir vienalga, vai cietušā nāve iestāsies vai neiestāsies, viņam jāatbild par sekām, kādas faktiski iestājušās *(sk. U.Krastiņš, V.Liholaja, A.Niedre. Krimināltiesības. Sevišķā daļa. Trešais papildinātais izdevums. – Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2009. – 118.-119.lpp.)*.

Pareizi pirmās instances tiesas nolēmumā ir arī norādīts uz Kriminālprocesa likuma 124.panta 5.daļas noteikumiem, ka pierādīšanas priekšmetā ietilpstošie apstākļi uzskatāmi par pierādītiem, ja pierādīšanas gaitā izslēgtas jebkādas saprātīgas šaubas par to esamību vai neesamību, kā arī uz Kriminālprocesa likuma 19.panta 3.daļu, ka visas saprātīgās šaubas par vainu, kuras nav iespējams novērst, jāvērtē par labu personai, kurai ir tiesības uz aizstāvību.

Pirmās instances tiesa ir pamatoti akcentējusi, ka saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 126.panta 2.daļu pierādīšanas pienākums tiesā ir apsūdzības uzturētājam.

Konkrētajos apstākļos valsts apsūdzības uzturētāja pienākums ir neapšaubāmi pierādīt, ka apsūdzētais /pers. F/ brīdī, kad tika izdarīts šāviens, vēlējās /pers. G/ nāves iestāšanos un viņam nebija vienalga, vai viņa prettiesisko darbību rezultātā iestāsies personas (vispirms – /pers. G/) nāve vai neiestāsies.

Saskaņā ar pirmstiesas procesā celto un tiesas sēdē uzturēto apsūdzību notikuma brīdī „/pers. F/ pavērsa pret /pers. G/ pielādētu šaujamieroci, bet /pers. G/, cenšoties novērst šaujamieroci no sevis nost, satvēra to ar rokām un cēlās kājās. Jau abiem stāvot kājās uz grīdas, /pers. F/ nolūkā nonāvēt cietušo tīši izšāva, tēmējot /pers. G/ galvā. /pers. G/ nokrita uz grīdas, jo šāviens trāpīja viņam kreisās auss gliemežnīcā, vienlaicīgi cauršaujot arī istabas loga stiklu. /pers. F/, redzot, ka /pers. G/ pēc šāviena ir nokritis uz grīdas, guļ nekustīgi un cietušajam sākusies ievērojama asiņošana galvas apvidū, secināja, ka, trāpot /pers. G/ galvā, ir nogalinājis pēdējo. Turklāt uzreiz pēc šāviena notikuma vietā no blakus dzīvokļa piesteidzās cilvēki, kuri paziņoja, ka tiek izsaukta policija, un /pers. F/ bija spiests steidzīgi atstāt noziegumа izdarīšanas vietu, nekādi citādi nepārliecinoties par /pers. G/ nonāvēšanu. Tādēļ /pers. F/ no viņa gribas neatkarīgu iemeslu dēļ neizdevās līdz galam īstenot savu nodomu par /pers. G/ slepkavības izdarīšanu."

Norādāms, ka šāda apsūdzības redakcija ir pretrunā ar lietā iegūtajiem pierādījumiem, jo saskaņā ar /pers. G/ tiesas sēdē sniegto liecību brīdī, kad viņš rāvis nost pret viņu pavērsto ieroci, ierocis izšāvis, un, ja nebūtu rāvis ieroci nost, tas nebūtu izšāvis *(lietas 2.sējuma 180.lapa)*. Par to, ka apsūdzētais būtu tīši tēmējis /pers. G/ galvā, nav liecinājis arī apsūdzētais /pers. F/.

Lietā nav neapšaubāmu pierādījumu tam, ka apsūdzētais, nekādu apstākļu netraucēts, nolūkā nonāvēt /pers. G/, izšāva, tīši tēmējot cietušajai personai galvā. Apelācijas instances tiesas ieskatā, liecinieka /pers. G/ norādītajos apstākļos apsūdzētajam varēja būt stipri apgrūtinoši tēmēt /pers. G/ galvā.

Turklāt lietā nav apstiprinājuma apsūdzībā aprakstītajam arī daļā par to, ka „/pers. G/ nokrita uz grīdas, jo šāviens trāpīja viņam kreisās auss gliemežnīcā", līdz ar to arī tam, ka „/pers. F/, redzot, ka /pers. G/ pēc šāviena ir nokritis uz grīdas, guļ nekustīgi un cietušajam sākusies ievērojama asiņošana galvas apvidū, secināja, ka, trāpot /pers. G/ galvā, ir nogalinājis pēdējo".

/pers. G/ pirmās instances tiesas sēdē tiešām ir norādījis, ka pēc šāviena ir nokritis zemē un zaudējis samaņu *(lietas 2.sējuma 180.lapa)*.

Vienlaikus šī liecība ir pretrunā ar liecinieces /pers. Z/ un arī cietušās /pers. S/ tiesas sēdē sniegtajām liecībām. Liecinieces /pers. Z/ tiesas sēdē ir norādījusi, ka pēc šāviena izdzirdēšanas viņa ieskatījusies istabā, kur gan /pers. F/, gan arī /pers. G/ bijuši kājās, un /pers. G/ kājās stāvošam tecējušas asinis. Tad viņa skrējusi un cēlusi mammu *(lietas 2.sējuma 115.-116.lapa)*. Arī cietusī /pers. S/, ierodoties notikuma vietā, atrada /pers. G/ sēžam uz gultas, nevis, kā tas norādīts apsūdzībā, nekustīgi guļam uz grīdas.

Turklāt atzīmējams, ka šajā daļā /pers. G/ liecība ir pretrunā arī ar viņa paša teikto ārstniecības personām, ka samaņu nav zaudējis *(lietas 1.sējuma 150., 155.lapa)*.

Līdz ar to apelācijas instances tiesai nav pamats atzīt, ka ir apstiprinājies apsūdzībā norādītais par to, ka /pers. G/ pēc šāviena izdarīšanas būtu gulējis nekustīgi nokritis uz grīdas, un līdz ar to arī zūd pamats apsūdzībā norādītajam pieņēmumam, ka /pers. F/ secinājis, ka, trāpot /pers. G/ galvā, ir nogalinājis pēdējo.

Norādītajos apstākļos, kā pamatoti minēts pirmās instances tiesas spriedumā, cietušās /pers. H/ liecinātais par to, ka, ierodoties DUS /Nosaukums A/, apsūdzētais teicis, ka ir jau vienu šodien nogalinājis, nepierāda /pers. F/ vēlēšanos nogalināt /pers. G/.

Vienlaikus, apelācijas instances tiesas ieskatā, nav pamata uzskatīt, ka liecinieks /pers. G/ šajā daļā sniedzis apzināti nepatiesu liecību, jo nav izslēgta iespēja, ka /pers. G/ laika gaitā radusies pārliecība, ka notikuma rezultātā viņš zaudējis samaņu, jo šāda notikuma rezultātā tam tā vajadzētu būt.

Apelācijas instances tiesas ieskatā, šāda pārliecība cietušajam varēja rasties, jo notikuma brīdī viņš bija ievērojamā alkohola ietekmē (2014.gada 3.martā uz plkst.01.30 /pers. G/ konstatēta alkohola ietekme 2,85 promiles *(lietas 1.sējuma 155.lapa)*), tika pēkšņi pamodināts, un

notikuma turpinājumā cīnījās ar apsūdzēto, kuram rokās bija medību ierocis, turklāt vēl atskanēja šāviens, kā rezultātā /pers. G/ tika nodarīti miesas bojājumi.

Norādītajos apstākļos pareizi pirmās instances tiesa ir ieskatījusi, ka gadījumā, ja apsūdzētais patiešām būtu vēlējies nogalināt /pers. G/, viņam bija visas iespējas izdarīt vēl vienu šāvienu, un apsūdzētais varēja pabeigt noziedzīgo nodarījumu līdz galam, ja vien viņam patiešām būtu bijis tāds nodoms.

Pēc izdarītā šāviena, kā izriet no liecinieces /pers. Z/ liecības, vairs nenotika cīņa par ieroci, un līdz ar to /pers. F/ netraucēti no tuva attāluma varēja izdarīt vēl vienu šāvienu, ja būtu vēlējies nonāvēt cietušo.

Nav pierādījumu, ka apsūdzētais nav izdarījis atkārtotu šāvienu munīcijas taupīšanas dēļ, jo izejot ārā, apsūdzētais saskaņā ar lietā liecinošo personu liecībām vēl bez redzama iemesla šāvis, un nav ziņu, ka tā rezultātā kādai personai vai īpašumam būtu nodarīts konkrēti konstatēts kaitējums. Tāds nav arī objektīvi fiksēts 2014.gada 3.marta notikuma vietas apskates protokolā norādītajās ziņās *(lietas 1.sējuma 120., 121.-133.lapa).*

Turklāt nav pamatots arī prokurora protestā un apsūdzībā ierakstītais apgalvojums, ka pēc nodarītā /pers. F/ steidzīgi atstājis nozieguma izdarīšanas vietu. Atzīmējams, ka par šādu steigu neliecina lietā nopratinātie liecinieki, turklāt vēl pirms ēkas atstāšanas apsūdzētais piestāja, lai risinātu dialogu ar cietušo /pers. S/ *(piemēram, lietas 2.sējuma 115., 116.lapa)*.

Šādos apstākļos Krimināllietu tiesu kolēģija uzskata, ka pamatoti pirmās instances tiesa ir atzinusi, ka nav pietiekami pierādījumu tam, ka apsūdzētais tiešām vēlējās panākt cietušā nāvi, tas ir, nav pietiekami pierādīta noziedzīga nodarījuma subjektīvā puse.

Ievērojot ne tikai iepriekš norādīto, bet arī tiesā uzturētās apsūdzības konstrukciju, ir pamats pievienoties pirmās instances tiesas spriedumā minētajam atzinumam arī par to, ka konkrētajos apstākļos nav pietiekami pierādīta nodarījuma objektīvā puse, jo nav pierādījumu tam, ka neviena netraucēts, tēmējot cietušajam galvā, aptuveni no 10 cm attāluma apsūdzētais nevarēja trāpīt cietušajai personai galvā.

Atzīmējams, ka apelācijas instances tiesa, vērtējot /pers. F/ uzturētajā apsūdzībā minētos apgalvojumus, nesaskata cēloņsakarību starp šāviena trāpījumu kreisās auss gliemežnīcā un /pers. G/ nokrišanu uz grīdas, jo ieskata, ka miesas bojājumu nodarīšana kādai personai kreisās auss gliemežnīcā, nevar būt neizbēgami saistāma ar personas nokrišanu.

Krimināllietu tiesu kolēģija uzskata, ka fakts, ka /pers. G/ nav vēlējies cietušā statusu un nav liecinājis atbilstoši apsūdzībā norādītajam, pats par sevi nevar būt pamats atziņai, ka apsūdzētais izdarījis viņam inkriminēto noziedzīgo nodarījumu.

Savukārt, kā jau norādīts iepriekš, ja vainīgajam ir vienalga, vai cietušā nāve iestāsies vai neiestāsies, viņam ir jāatbild par sekām, kādas faktiski iestājušas, ja tās satur noziedzīgā nodarījuma sastāvu.

Turklāt, ja pieņem par pamatotu apsūdzībā rakstīto, ka nekādi apstākļi apsūdzētajam netraucēja izdarīt šāvienu, ir atrodams pamats arī pieņēmumam, ka /pers. F/, no 10 cm attāluma tēmējot /pers. G/ galvā, faktiski ir tēmējis auss apvidū, tur arī trāpījis, un tādējādi ir arī tīši nodarījis /pers. G/ konstatētos vieglus miesas bojājumus *(lietas 1.sējuma 155.-156.lapa)*, par ko atbildība paredzēta Krimināllikuma 130.panta 2.daļā.

Bet tikai šādos apstākļos, ja vēl papildus norādītajam /pers. F/ būtu licis nostāties /pers. G/ iepretim logam, Krimināllietu tiesu kolēģijas ieskatā, būtu iespējams atzīt, ka apsūdzētais, liekot nostāties cietušajam pret logu tā, lai iešaujot auss gliemežnīcā, trāpītu arī loga stiklā, viņa darbības papildus varētu kvalificēt arī pēc Krimināllikuma 185.panta 1.daļas, uzskatot, ka viņš vienlaikus tīši cauršāvis istabas loga stiklu, tā bojājot istabas logu, kā tas norādīts apsūdzībā. Tomēr šāda notikuma norises versija ir pretrunā ar lietā iegūtajiem pierādījumiem.

Konkrētajos apstākļos atzīstams, ka pirmās instances tiesas spriedumā nav pietiekami precīzi norādīts, ka Krimināllikums neparedz kriminālatbildības iestāšanos par vieglu miesas bojājumu nodarīšanu, kādi tika nodarīti /pers. G/ un tādēļ apsūdzētajam kriminālatbildība par cietušajam faktiski nodarītajiem miesas bojājumiem neiestājas.

Kā jau norādīts iepriekš, tīša viegla miesas bojājuma gadījumā atbildība paredzēta Krimināllikuma 130.panta 2.daļā, bet atbilstoši Kriminālprocesa likuma 7.panta 2.daļā noteiktajam par Krimināllikuma 130.pantā paredzēto nodarījumu kriminālprocesu uzsāk, ja saņemts pieteikums no personas, kurai nodarīts kaitējums.

Šāds pieteikums no /pers. G/ nav ticis saņemts, ziņojumu par notikumu rakstīja policijas darbinieks *(lietas 1.sējuma 118.lapa)*. /pers. G/ nav vēlējies būt par cietušo, nav izvirzījis pretenzijas pret apsūdzēto un arī tiesas sēdē nav lūdzis saukt apsūdzēto pie atbildības un sodīt par nodarītajiem miesas bojājumiem *(lietas 2.sējuma 180.lapa).*

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 377.panta 8.punktu uzsākts process ir jāizbeidz, ja nav cietušās personas pieteikuma tādā kriminālprocesā, kuru var uzsākt tikai uz šīs personas pieteikuma pamata.

Secinājumu, ka apsūdzētajam kriminālatbildība par cietušajam faktiski nodarītajiem miesas bojājumiem neiestājas, varētu izdarīt tad, ja /pers. G/ tie būtu nodarīti aiz neuzmanības.

Norādāms, ka pirmās instances tiesai bija un arī apelācijas instances tiesai ir pamats, ievērojot lietā noskaidrotos apstākļus, atzīt, ka šāviens izdarīts brīdī, kad notika /pers. G/ un /pers. F/ cīņa par ieroci.

Lietas apstākļi neapstiprina prokurora protestā norādīto, ka /pers. G/ nekad nav liecinājis, ka cīņā bija satvēris šaujamieroci. Turklāt tas ir zināmā pretrunā ar protestā iepriekš norādīto, ka /pers. G/ liecinājis, ka ierocis bija vērsts pret viņu, ka viņš vēlējās to atņemt apsūdzētajam, kad atskanēja šāviens.

Turklāt notikuma gaitā šāvienu izdarīja /pers. F/, ne tikai tādēļ, ka tas izriet no /pers. G/ liecībām, bet arī tāpēc, ka tiesmedicīniskās ekspertīzes atzinumā norādīts, ka miesas bojājumu raksturs un lokalizācija nav raksturīga to nodarīšanai pašrocīgi *(lietas 1.sējuma 155.-156.lapa).*

Atzīmējams, ka arī pēc šāviena izdarīšanas ierocis palika pie /pers. F/, nevis pie /pers. G/.

Pirmās instances tiesas atziņa, ka šāviens izdarīts apsūdzētajam un arī cietušajam stāvot kājās, turklāt arī tas, ka loga stikls cauršauts no istabas puses, apstiprinās ar jau šajā nolēmumā minēto liecinieces /pers. Z/ liecību, ka pēc šāviena atskanēšanas redzējusi, ka /pers. F/ un /pers. G/ stāvējuši kājās; ar cietušās /pers. S/ liecību, ka no istabas iekšpuses bija cauršauts arī loga aizkars; ar notikuma vietas apskates protokolā un tam pievienotajā fototabulā fiksēto, ka māju /Nosaukums C/ 4.dzīvokļa istabas logā ir caurums, kas, iespējams, ir izveidojies, izšaujot patronu, un ka uz ceļa nomales pretim šim logam tiek atrasta un izņemta patronas sastāvdaļa *(lietas 1.sējuma 120.-133.lapa)*; ar minētā loga apskates protokolā fiksēto, ka tas cauršauts 182,5 cm augstumā no grīdas *(lietas 1.sējuma 135.lapa)*; ar ekspertes /pers. A0/ pirmās instances tiesas sēdē liecināto, ka loga vizuālas apskates gaitā secinājusi, ka bojājums radies šāviena rezultātā istabā, cilvēkam stāvot pretim logam *(lietas 2.sējuma 88.lapa)*.

Turklāt, ievērojot apelācijas instances tiesā izdarītās papildus ballistiskās ekspertīzes atzinumā norādīto, ka šāviena izdarīšanai šaujamieroča mēlītei jāpielieto spēks 1,6 kg līdz 1,9 kg, Krimināllietu tiesu kolēģijai ir pamats atzīt, ka /pers. F/ šāvienu no ieroča ir izdarījis tīši, bet Krimināllikumā paredzētās sekas radījis ar netiešu nodomu.

Konkrēti apsūdzētais, cīkstoties ar /pers. G/ un turot pirkstu uz pielādēta, šaušanai sagatavota šaujamieroča mēlītes, apzinājās, ka cīniņa par šaujamieroci rezultātā var notikt šāviens, savukārt tā rezultātā var tikt nodarīti arī dažāda rakstura miesas bojājumi personai, ar kuru notika cīņa par ieroci, turpināja turēt pirkstu uz pielādēta šaujamieroča un vienubrīd izdarīja šāvienu, tā rezultātā tīši, ar netiešu nodomu nodarot cietušajam vieglu miesas bojājumu.

Savukārt valsts apsūdzības uzturētājam ir jāpierāda arī tas, ka šāviens tika izdarīts, lai noslepkavotu cietušo, nevis lai nodarītu cietušajam kādus

miesas bojājumus vai lai atbrīvotu šaujamieroci no /pers. G/ satvēriena, vai arī kādu citu motīvu dēļ.

Apsūdzībā nav norādīts, kādu motīvu vadītam apsūdzētajam būtu bijusi vēlme nogalināt /pers. G/. Motīvs nav norādīts arī /pers. F/ celtajā un tiesā uzturētajā apsūdzībā.

Atzīmējams, ka lietā nav informācijas, ka apsūdzētais būtu kādu brīdi izteicis draudus nogalināt /pers. G/. Turklāt, pirmās instances tiesa ir atzinusi, ka apsūdzētais ir piedraudējis nošaut cietušo /pers. H/, bet, kā redzams no lietas materiāliem, to nav izdarījis.

Kā jau norādīts apelācijas instances tiesas nolēmumā iepriekš, apelācijas instances tiesā konstatētajos apstākļos /pers. F/ būtu jāatbild par tīšu viegla miesas bojājuma nodarīšanu /pers. G/. Savukārt, ievērojot to, ka lietā nav cietušā iesnieguma, nav tiesiska pamata /pers. F/ atzīt par vainīgu un notiesāt pēc Krimināllikuma 130.panta 2.daļas.

Tādējādi pirmās instances tiesa pēc būtības pareizi ir atzinusi par nevainīgu un attaisnojusi /pers. F/ apsūdzībā pēc Krimināllikuma 15.panta 4.daļas un 116.panta 2.daļas noziedzīga nodarījuma sastāva neesamības dēļ.

Apelācijas instances tiesas ieskatā, lietā konstatētajos apstākļos attiecībā uz loga stikla bojāšanu saskatāma /pers. F/ neuzmanība, jo viņa darbības bija koncentrētas uz cietušo /pers. G/ cīņas par ieroci laikā, līdz ar to, nav pierādījumu, ka tās bija vērstas arī uz svešas mantas – loga, tāpat arī uz istabas sienas tapešu un loga aizkara bojāšanu, kas saskaņā ar cietušās /pers. S/ liecību šāviena rezultātā arī tika sabojāti. Atzīmējams, ka par tapešu bojāšanu, kuru atjaunošanas summa arī ietilpa pieteiktās kaitējuma kompensācijas apmērā, /pers. F/ nav ticis apsūdzēts.

Līdz ar to Krimināllietu tiesu kolēģija uzskata, ka konkrētajā gadījumā pirmās instances tiesa ir pēc būtības pareizi izlēmusi, ka /pers. F/ arī apsūdzībā pēc Krimināllikuma 185.panta 1.daļas ir attaisnojams, bet nepareizi ir atzinusi, ka viņa piedalīšanās šāda noziedzīga nodarījuma izdarīšanā nav pierādīta.

Atzīmējams, ka saskaņā ar tiesību teoriju un pastāvošo tiesu praksi tiesa taisa attaisnojošu spriedumu saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 519.panta 2.punktu, kad apsūdzētā piedalīšanās noziedzīgā nodarījumā nav pierādīta, bet ir pamats uzskatīt, ka noziegumu izdarījusi kāda cita persona. Līdz ar to, ievērojot Kriminālprocesa likuma 526.panta 1.daļas 5.punktā noteikto (arī, ievērojot minētā panta 3.daļas nosacījumus), lieta vai tās daļa tiek nosūtīta prokuratūrai, lai noskaidrotu, kura cita persona ir izdarījusi šo noziedzīgo nodarījumu un līdz ar to saucama pie kriminālatbildības.

Pirmās instances tiesa, apelācijas instances tiesas ieskatā, kļūdaini ir atzinusi, ka lietā nav pierādījumu, ka ierocis izšāvis tieši apsūdzētā darbību dēļ, tā faktiski norādot, ka šo noziedzīgo nodarījumu varētu būt izdarījis /pers. G/.

Rajona tiesa šajā daļā spriedumā ir norādījusi, ka par notikuma apstākļiem tieši liecina tikai apsūdzētais un liecinieks /pers. G/, un no šo abu personu liecībām izriet, ka loga bojāšana notikusi cīņiņa starp abām personām laikā.

Pie tam pirmās instances tiesa, izvērtējot pierādījumus /pers. F/ apsūdzībā pēc Krimināllikuma 15.panta 4.daļas un 116.panta, pamatoti atzinusi, ka šāvienu izdarījis apsūdzētais /pers. F/.

Bet šādos apstākļos nav tiesiski pamatoti saukt pie kriminālatbildības par loga tīšu bojāšanu /pers. G/.

Norādītajos apstākļos nav šaubu, ka logs ir cauršauts apsūdzētā /pers. F/ darbību rezultātā, bet izvērtējams jautājums, vai šādas viņa darbības ir kvalificējamas pēc Krimināllikuma 185.panta 1.daļas, vai tajās ir šī noziedzīgā nodarījuma sastāvs.

Atzīmējams, ka krimināltiesību doktrīnā līdz šim bija pieņemts pamatā saskatīt noziedzīgu nodarījumu kopību gadījumos, kad svešas mantas iznīcināšana vai bojāšana saistīta ar mantas nolaupīšanu *(sk. U.Krastiņš, V.Liholaja, A.Niedre. Krimināl tiesības. Sevišķā daļa. Trešais papildinātais izdevums. – Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2009. – 412.lpp.)*

Krimināltiesību teorijā nav bijusi doma arī risināt jautājumu par noziedzīgu nodarījumu kopību, it īpaši – ideālo kopību, sasaistot slepkavību ar tīšu svešas mantas vienlaicīgu iznīcināšanu *(sk. U.Krastiņš, V.Liholaja, A.Niedre. Krimināl tiesības. Vispārīgā daļa. Trešais papildinātais izdevums. – Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2008. – 272.-278.lpp.; U.Krastiņš. Noziedzīgs nodarījums. – Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2000. – 198.-205.lpp.)*.

Šāds noziedzīgu nodarījumu kopības risinājums nav atrodams arī tiesu prakses apkopojumos *(sk. Augstākās tiesas Krimināllietu departamenta apkopojums „Tiesu prakse krimināllietās par mantas iznīcināšanu un bojāšanu" (2014.gads); Augstākās tiesas apkopojums „Tiesu prakse krimināllietās par slepkavībām (Krimināllikuma 116.-118.pants)" (2009./2010.gads), „Republikas tiesu prakse krimināllietās par tīšam slepkavībām (Krimināllikuma 116., 117. un 118.pants)(2001.gads))*.

Krimināllietu tiesu kolēģijas ieskatā, personas izdarīts noziedzīgs nodarījums – slepkavība vai tādas mēģinājums, ievērojot speciālo un tiešo apdraudējuma objektu un vainīgās personas subjektīvo attieksmi pret izdarītajām noziedzīgajām darbībām, pamatā aptver vienlaicīgu svešas mantas iznīcināšanu vai bojāšanu un papildus kvalifikācija pēc Krimināllikuma 185. vai 186.panta nav nepieciešama.

Atzīmējams, ka prokurora protestā nav vērtēti pierādījumi, kas tieši vai netieši apstiprina /pers. F/ darbībās noziedzīga nodarījuma sastāva esamību pēc Krimināllikuma 185.panta 1.daļas, bet tikai izteikts apgalvojums, ka apsūdzētā izdarītā tīša šāviena rezultātā vienlaicīgi tika cauršauts dzīvokļa loga stikls, tādēļ /pers. F/ atzīstams par vainīgu un sodāms arī pēc Krimināllikuma 185.panta 1.daļas par svešas mantas tīšu iznīcināšanu.

Krimināllietu tiesu kolēģija norāda, ka pats par sevi tīša šāviena izdarīšanas fakts nepierāda, ka apsūdzētais tīši ar tiešu nodomu vēlējās noslepkavot /pers. G/, nepierāda arī to, ka /pers. F/ vienlaikus vēlējās bojāt vai, kā norādīts protestā, tīši iznīcināt cietušajai /pers. S/ piederošo mantu – logu.

Konkrētajā situācijā apelācijas instances tiesa nekonstatē šādu apsūdzētā nodomu, līdz ar to arī nekonstatē šī noziedzīgā nodarījuma sastāva subjektīvo pusi.

Lietā konstatētajos apstākļos, apelācijas instances tiesas ieskatā, varētu tikt izvērtēts tikai jautājums par to, vai apsūdzētā rīcībā nav Krimināllikuma 186.panta 1.daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma – svešas mantas bojāšana aiz neuzmanības vispārbīstamā veidā.

Krimināllietu tiesu kolēģija /pers. F/ darbībās nesaskata arī šī nolēmuma iepriekšējā rindkopā minētā noziedzīgā nodarījuma sastāvu, jo atzīst, ka konkrētā situācija nav saistāma ar mantas bojāšanu vispārbīstamā veidā Krimināllikuma 186.panta izpratnē.

Saskaņā ar krimināltiesību doktrīnu jau ilgstošā laika posmā 185. un 186.panta izpratnē ar mantas iznīcināšanu vai bojāšanu vispārbīstamā veidā ir saprasta mantas iznīcināšana vai bojāšana ar dedzināšanu vai, piemēram, spridzināšanu, izraisot plūdus, zemes nogruvumus u.tml. *(sk. U.Krastiņš, V.Liholaja, A.Niedre. Krimināl tiesības. Sevišķā daļa. Trešais papildinātais izdevums. – Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2009. – 413., 411.lpp.; U.Krastiņš, V.Liholaja, A.Niedre. Krimināllikuma zinātniski praktiskais komentārs. 3.grāmata. Sevišķā daļa. – Rīga: Firma „AFS", 2007. – 50., 48.lpp.; U.Krastiņš, A.Niedre. Krimināllikuma komentāri. 5.grāmata. Sevišķā daļa. – Rīga: Firma „AFS", 1999. – 36., 34.lpp.)*, tas ir, tādas darbības, kā rezultātā var tikt nodarīts apjomīgs mantas bojājums.

Atzīmējams, ka lietā nav pierādījumu, ka apsūdzētais ieradās /pers. S/ īpašumā ar mērķi noslepkavot /pers. G/ un vienlaikus tīši bojāt /pers. S/ mantu vai arī aiz neuzmanības nodarīt svešai mantai plašus bojājumus vispārbīstamā veidā.

Norādītajos apstākļos Krimināllietu tiesu kolēģija uzskata, ka apsūdzētais /pers. F/ arī viņam celtajā apsūdzībā pēc Krimināllikuma 185.panta 1.daļas ir pēc būtības attaisnots pareizi, bet viņš attaisnojams atbilstoši Kriminālprocesa likuma 519.panta 1.punktam noziedzīga nodarījuma sastāva neesamības dēļ, jo /pers. F/ darbībās nav konstatējama noziedzīga nodarījuma subjektīvā puse.

Ievērojot to, ka pēc būtības pirmās instances tiesa ir pareizi izspriedusi, ka /pers. F/ apsūdzībā pēc Krimināllikuma 185.panta 1.daļas ir attaisnojams, apelācijas instances tiesa uzskata, ka šajā daļā nav pamatoti atcelt pirmās instances tiesas spriedumu un /pers. F/ vēlreiz atzīt par nevainīgu

un attaisnot, ja to jau izdarījusi pirmās instances tiesa. Krimināllietu tiesu kolēģijas ieskatā konkrētajos apstākļos ir pietiekami, ka tiek izslēgta norāde par krimināllietas apsūdzības daļā pēc Krimināllikuma 185.panta 1.daļas nosūtīšanu prokuratūrai.

Ievērojot to, ka Krimināllikuma 185.panta 1.daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā apsūdzētais /pers. F/ paliek attaisnots, cietušās /pers. S/ pieteikums par nodarījuma rezultātā radītā kaitējuma atlīdzināšanu ir atstājams bez izskatīšanas, kā tas pareizi norādīts arī pirmās instances tiesas spriedumā, turklāt neatkarīgi no tā, ka apelācijas instances tiesas sēdē cietusī /pers. S/ pieteikto kaitējuma kompensāciju neuzturēja.

Vienlaikus, apelācijas instances tiesa uzskata, ka pirmās instances tiesa nav pietiekamā mērā ievērojusi Kriminālprocesa likuma 124.panta 5.daļā noteikto, ka pierādīšanas priekšmetā ietilpstošie apstākļi uzskatāmi par pierādītiem, ja pierādīšanas gaitā izslēgtas jebkādas saprātīgas šaubas par to esamību vai neesamību.

Minētais attiecināms uz apsūdzētā /pers. F/ notiesāšanu pēc Krimināllikuma 15.panta 4.daļas un 117.panta 3.punkta.

Saskaņā ar krimināltiesību doktrīnā paustajām atziņām Krimināllikuma 117.panta 3.punktā norādītā slepkavība, kas izdarīta vairāku personu dzīvībai bīstamā veidā, prezumē personas nonāvēšanu ar tādiem rīkiem, līdzekļiem, paņēmieniem, kad, vēršoties pret kādas personas dzīvību, tiek apdraudēta vēl cita, vismaz viena cilvēka dzīvība *(sk. U.Krastiņš, V.Liholaja, A.Niedre. Krimināl tiesības. Sevišķā daļa. Trešais papildinātais izdevums. – Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2009. – 133.lpp.).*

Saskaņā ar pirmās instances tiesas sprieduma pierādītā noziedzīga nodarījuma aprakstā norādīto /pers. F/ skaļi noteica netuvoties, tomēr, saprotot, ka sekotāji var neļaut viņam pamest notikuma vietu, ar nodomu noslepkavot, divreiz izšāva, tai skaitā ar skrošu patronu, uz /pers. K/, aiz kura atradās /pers. M/ un /pers. O/, bet nevienam no viņiem netrāpīja.

Vienlaikus pirmās instances tiesa turpmāk arī atzinusi par pierādītu, ka notikuma turpinājumā /pers. K/, /pers. M/, /pers. O/, bet aiz viņiem arī /pers. P/ un /pers. L/, saprotot, ka /pers. F/ šaujamieroci ir izlādējis un nav varējis paspēt to ielādēt no jauna, piesteidzās pie /pers. F/ klāt, un /pers. K/ atbruņoja /pers. F/. Pēc īsa brīža apsūdzēto aizturēja notikuma vietā ieradušies policijas darbinieki. Tādējādi /pers. F/ no viņa gribas neatkarīgu iemeslu dēļ neizdevās līdz galam īstenot savu nodomu par /pers. K/, /pers. M/ un /pers. O/ noslepkavošanu.

Apelācijas instances tiesas ieskatā, pirmās instances tiesas spriedumā nav atrodami objektīvi pierādījumi tam, ka apsūdzētais izšāva uz /pers. K/, turklāt nav atrodami nekādi pierādījumi tam, ka /pers. F/ bija nodoms noslepkavot kādu no apsūdzībā minētajām personām, vēl jo mazāk – noslepkavot trīs personas, kas pēc apsūdzības konstrukcijas faktiski atbilst Krimināllikuma 118.panta 2.punktā, nevis Krimināllikuma 117.panta 3.punktā paredzētā noziedzīgā nodarījuma mēģinājumam.

Atzīmējams, ka apsūdzētais /pers. F/ nevienu brīdi, ne pirmstiesas procesā, ne tiesā nav atzinis savu vainu šajās viņam inkriminētajās darbībās, nav ne brīdi norādījis, ka viņam būtu bijis nodoms kādu no pirmās instances tiesas spriedumā minētajām personām noslepkavot, it īpaši – noslepkavot visus trīs. Arī ambulatorās tiesu psihiatriskās ekspertīzes laikā un Valsts probācijas dienesta amatpersonai /pers. F/ norādījis, ka ne /pers. G/, ne arī kādu no moteļa kafejnīcas apmeklētājiem nogalināt neesot vēlējies *(lietas 1.sējuma 248.-251.lapa 2.sējuma 50.lapa)*.

No lietā esošā videomateriāla nav redzams šāvienu, ko izdarījis apsūdzētais /pers. F/, brīdis, līdz ar to nav redzams arī šāvienu izdarīšanas virziens. Saskaņā ar pirmās instances tiesas spriedumā atbilstoši konstatēto, no lietā esošā videoieraksta, kas fiksēts failā Nr.20140303003542, redzams, ka no kafejnīcas „Sapnis" iznāk /pers. F/ ar šaujamierocim līdzīgu priekšmetu un dodas uz attēlā redzamo transportlīdzekļu pusi, pārliekot šaujamierocim līdzīgo priekšmetu pār labo plecu. Pēc tam no kafejnīcas izskrien divas personas, kas skrien vieglā transportlīdzekļa virzienā, tad iznāk vēl trīs personas un skrien vieglā transportlīdzekļa virzienā, pie kafejnīcas piebrauc divas Valsts policijas automašīnas, kas apstājas netālu no vieglā transportlīdzekļa *(lietas 1.sējuma 98.-100.lapa)*.

2014.gada 3.marta apskates protokolā norādīts, ka notikuma vieta atrodas Krustpils novada Spuņģēnos, kur atrodas moteļa „Sapnis" divstāvu ēka. Izejot no moteļa, nogriežoties pa kreisi, paralēli sienai virzoties tālāk gar sienu, atrodas logs, virs tā septītajā dekoratīvās apdares dēlī redzama baltas krāsas plastmasas lodes konteinera detaļa. Dekoratīvā dēļa fragments tiek izzāģēts. To apskatot tuvāk, tajā redzama svina lodei līdzīgs priekšmets. Tālāk ir vēl viens logs un starp abiem logiem desmitajā dekoratīvajā dēlī redzama skrots, kas tiek izņemta, Apskatot tuvāk dekoratīvos dēļus, redzami skrošu bojājumi ne mazāk kā 30 vietās. Apmēram 20 m no ēkas stūra redzama automašīna, kura novietota paralēli ceļam Rīga-Daugavpils. Automašīna ir tumšas krāsas „Mitsubishi Colt GLXi" ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/. Uz priekšējā labajā pusē esošā sēdekļa starp cigarešu paciņu un pudeli redzams pelēkas krāsas mobilais telefons, virs telefona divi sarkanas krāsas patronām līdzīgi priekšmeti *(lietas 1.sējuma 10.-18.lapa)*.

No minētā protokola un tai pievienotās fototabulas redzams, ka lodes trāpījums ir konstatēts ievērojami virs kafejnīcas izejas durvju ailes, turklāt pa labi (skatoties uz kafejnīcas ieeju) no tās, savukārt skrošu lādiņa trāpījums vēl nedaudz augstāk un vēl vairāk pa labi no šīm ieejas durvīm *(piemēram, fototabulā lietas 1.sējuma 13., 14., 16.lapa)*.

Saskaņā ar liecinieka /pers. K/ pirmās instances tiesas sēdē sniegto liecību, pēc naudas nolaupīšanas apsūdzētais izgājis ārā no kafejnīcas. Viņš /pers. F/ sekojis un, kad bijis kafejnīcas durvīs, atskanējis pirmais šāviens. Redzējis, ka ierocis vērsts viņa virzienā, notupies, tad atskanējis otrais šāviens. Tobrīd apsūdzētais atradies starp lieveni un mašīnu apmēram 6-8 m attālumā. Nevarot apgalvot, ka apsūdzētais šāvis viņam, bet šāviens bijis vērsts viņa virzienā, tas bijis vērsts arī pret kafejnīcu. Arī otra šāviena virziens bijis uz viņa un kafejnīcas pusi. Pēc tam redzējis, ka renkuļi bijuši zemāk, lode augstāk, šāviena pēdas bijušas virs ieejas durvīm. Pēc otrā šāviena skrējis klāt pie apsūdzētā, kamēr tas vēl nebija pārlādējis ieroci. Aizturējis apsūdzēto, apmēram 10 m attālumā no kafejnīcas lieveņa *(lietas 2.sējuma 124.-125.lapa)*. Arī pirmstiesas procesa laikā liecinieks /pers. K/ ir norādījis, ka pēc tam, kad uzbrucējs paņēmis naudu, sācis atkāpties, paziņojis, lai viņam neseko, ka viņš šaus, izgājis ārā no telpas. Izskrienot ārā, redzējis, ka vīrietis atrodas pie vieglās automašīnas. Pagriezies un brīdinājis, lai neviens netuvojās, ka šaus. Pēc tam uzreiz sekojis šāviens, viņš visiem kliedzis, lai guļas, jo no kafejnīcas nākuši ārā citi cilvēki. Pats pietupies uz ceļa. Pēc tam sekojis otrs šāviens, abi šāvieni tikuši raidīti viņu virzienā. Tad skrējis klāt uzbrucējam, kurš paspējis aizskriet līdz automašīnas vadītāja durvīm. Kad pieskrējis, uzbrucējs pret viņu pavērsis ieroci ar kūpošiem stobriem un teicis, ka šaus. Sapratis, ka uzbrucējam ierocī patronu nav, nav paspējis pārlādēt, ieroci rāvis ārā no rokām un uzbrucēju grūdis prom. Vīrietis nokritis uz zemes *(lietas 1.sējuma 63.-65.lapa)*.

Saskaņā ar liecinieka /pers. M/ pirmās instances tiesas sēdē sniegto liecību pēc tam, kad apsūdzētais izgājis laukā, viņi izgājuši pakaļ. Apsūdzētais teicis, lai nenāk, šaušot. Stāvējuši pie durvīm. Apsūdzētais divas reizes izšāvis, bijis tumšs, grūti pateikt, vai tēmējis, vai netēmējis cilvēku virzienā. Ugunis gājušas gaisā. Nevarot teikt, ka apsūdzētais šāvis virsū un negribētu teikt, ka apsūdzētais bijis gatavs šaut virsū. Cik atceroties, kad atbraukusi policija, tad bijis augstu iešauts virs durvīm. Redzējis, ka policija iešaušanas vietu izzāģējusi ārā, varējis secināt to, ka uz viņu pusi bijis šāviens *(lietas 2.sējuma 90.lapa)*. Pirmstiesas procesa laikā liecinieks /pers. M/ ir liecinājis, ka vīrietis, ejot ārā no kafejnīcas, noteicis, viņam pakaļ neiet, pretējā gadījumā šaus. Vīrietis izgājis ārā, bet viņi sekojuši. Izejot uz lieveņa, vīrietis pagriezies pret viņiem un izdarījis vienu šāvienu gaisā, kā arī pēc tam teicis, lai neejot pie viņa, jo otrs šāviens būšot pret viņiem. Nepakustējušies, izskanējis otrs šāviens, tēmējot viņu virzienā virs galvām, trāpot kafejnīcas dēļu sienā *(lietas 1.sējuma 69.-70.lapa)*.

Liecinieks /pers. N/ tiesas izmeklēšanā ir liecinājis, ka vīrietis izgājis ārā no kafejnīcas un sācis šaut gaisā. Nedzirdējis, vai kaut ko teicis pirms tam. Pats viņš esot palicis kafejnīcā un pa logu varējis redzēt liesmas, ka šauj. Vīrietis kafejnīcai iešāvis apdares dēļos virs durvīm *(lietas 2.sējuma 90.-90A.lapa)*. Pirmstiesas procesa laikā liecinieks /pers. N/ ir liecinājis, ka pēc iziešanas no kafejnīcas vīrietis izdarījis divus šāvienus vienu aiz otra, bet vai

tie bijuši tieši tēmēti uz kafejnīcu – nezina. Pēc tam konstatēts, ka viena patrona trāpījusi kafejnīcas dēļu sienā. Aizturētais vīrietis viņam nedraudējis ar nošaušanu, nezina, vai draudējis citiem *(lietas 1.sējuma 71.-72., 94.lapa).*

Pirmās instances tiesas sēdē liecinieks /pers. O/ ir liecinājis, persona, kura, piedraudot ar ieroci, prasījusi naudu, atmuguriski gājusi ārā. Kaut kas gājis pakaļ, un uzbrucējs, cik redzējis, pirmo reizi izšāvis gaisā, bet otro reizi neesot redzējis *(lietas 2.sējuma 90A.lapa)*. Saskaņā ar liecinieka /pers. P/ pirmstiesas procesā sniegto liecību onkulis izgājis no kafejnīcas un izdarījis vienu šāvienu, kur tēmēja – neesot redzējis. Pēc neilga laika bijis arī otrs šāviens. Vīrietis, kad šāvis, no kafejnīcas atradies apmēram 10 m attālumā un vienā brīdī teicis, lai neiet neviens viņam pakaļ, citādāk šaus *(lietas 1.sējuma 75.lapa).*

Apelācijas instances tiesa nesaskata pamatu pievienoties apsūdzētā apelācijas sūdzībā norādītajam viedoklim, ka liecinieku sniegtajās liecībās izskanējuši maldinoši fakti, jo tādam apgalvojumam nav konstatējams nekāds pamatojums. Liecinošo personu liecībās nav saskatāmas būtiskas, vērā ņemamas pretrunas. Turklāt apsūdzētais nav norādījis, par ko tieši liecinieku sniegtajās liecībās fakti ir maldinoši vai notikušajam neatbilstoši.

Vienlaikus Krimināllietu tiesu kolēģija norāda, ka arī lietā liecinošās personas nav liecinājušas, ka apsūdzētais būtu šāvis viņām virsū, turklāt liecinieks /pers. O/ ir liecinājis, ka apsūdzētais ir šāvis gaisā, liecinieks /pers. M/ ir norādījis, ka ugunis no šaujamieroča gājušas gaisā, turklāt uz apsūdzētā uzdoto jautājumu pirmās instances tiesas sēdē liecinieks /pers. M/ ir norādījis: „es nesaku, ka šāvi virsū, šāvi uz mūsu pusi" *(lietas 2.sējuma 90.lapa).*

Līdz ar to ne objektīvi – ar lietā izdarītajām apskatēm un videoierakstiem, ne arī subjektīvi – ievērojot visu liecinošo personu liecības (par to, ka šāvieni izdarīti uz viņu pusi, nevis viņiem virsū), nav pierādījumu tam, ka apsūdzētajam būtu bijis nodoms sasniegt noziedzīgo rezultātu – vienas vai vairāku personu nāvi.

Ievērojot to, ka slepkavības mēģinājumu var izdarīt tikai ar tiešu nodomu, apelācijas instances tiesa atzīst, ka lietā nav pierādīta šī noziedzīgā nodarījuma subjektīvā puse, tādēļ apsūdzētais ir attaisnojams atbilstoši Kriminālprocesa likuma 519.panta 1.punktam noziedzīga nodarījuma sastāva neesamības dēļ.

Norādāms, ka pirmās instances tiesas nolēmumā nav argumentēts, kādēļ apsūdzētajam /pers. F/, kurš, panācis sev vēlamu rezultātu, jo nolaupījis naudu, pēkšņi bija radusies vēlme noslepkavot vienu personu vai arī ar diviem šāvieniem visas trīs personas.

Atzīmējams, ka arī tiesas spriedumā konstatētais atzinums, ka apsūdzētais nav varējis ieroci ielādēt no jauna, ir pausts tikai pieņēmumu līmenī, jo no liecinieku liecībām izriet tikai atzinums, ka viņi steigušies pie apsūdzētā, lai neļautu no jauna pielādēt ieroci, bet neviena no šīm personām nav liecinājusi par to, ka apsūdzētais būtu veicis kādas darbības, kas norādītu, ka /pers. F/ ir centies no jauna pielādēt ieroci.

Norādāms, ka arī pirmās instances tiesas secinājumi par apsūdzētā vainīgumu šī noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā ir pretrunīgi un precīzi nebalstās uz lietā iegūtajiem pierādījumiem.

Pirmās instances tiesas spriedumā paustā atziņa, ka apsūdzētais izdarījis šāvienus tieši pret trim personām, ir pretrunā ar tiesas nolēmuma nākamajā teikumā norādīto, ka ar liecinieku /pers. K/, /pers. M/, /pers. O/ liecībām, 2014.gada 3.marta moteļa ēkas apskates protokolu, ar videoierakstiem ir pierādīts, ka apsūdzētais ir tēmējis trīs cilvēku virzienā, jo šāvienu pēdas atrastas virs durvīm, no kurām netālu atradās šie trīs cilvēki.

Savukārt saistībā ar šāviena pēdu atrašanu norādāms, ka tās ir atrastas nevis virs ieejas durvīm, kā tas norādīts pirmās instances tiesas spriedumā, bet virs loga, kas atrodas pa labi (skatoties virzienā uz minētajām durvīm) no šīm ieejas durvīm, kā arī vēl tālāk pa labi un augstāk.

Pareizi un ar tiesu prakses atziņām pamatoti pirmās instances tiesas spriedumā ir akcentēts, ka konkrētajā gadījumā valsts apsūdzības uzturētājam ir jāpierāda, ka /pers. F/ izdarīja tīšu, aktīvu un apzinātu darbību, apzinoties, ka tā vērsta uz dzīvības atņemšanu cietušajiem, jāpierāda šādu seku iespējamības vai nenovēršamības paredzēšana un vēlēšanās sasniegt noziedzīgo rezultātu – cietušo nāvi, jāpierāda, ka nāve nav iestājusies kādu objektīvu ārējo apstākļu ietekmē, kas nav atkarīgi no /pers. F/ gribas.

Bet, uzskatot, ka valsts apsūdzības uzturētājs to ir pierādījis, rajona tiesa nolēmumā nav sniegusi atbildi uz jautājumu, kādu objektīvu ārējo apstākļu ietekmē, kuri nav bijuši atkarīgi no /pers. F/ gribas, apsūdzētais, neviena netraucēts, apzināti izdarot divus šāvienus no šaujamieroča, turklāt vienu no tiem ar skrošu lādiņu, nevienam nezināmu motīvu vadīts, vēlēdamies nogalināt vienu vai vairākas personas, ne tikai nav nevienu no tām nogalinājis, bet no 6-8 m attāluma nav pat kādam trāpījis.

Atzīmējams, ka 2014.gada 22.aprīļa ekspertu kompleksās ballistiskās ekspertīzes atzinumā nav norādīts, ka pašizgatavotais 16.kalibra divstobru īsstobra, gludstobra šaujamierocis ir tik neprecīzs *(lietas 1.sējuma 85.-92.lapa)*, kā tas secināts no notikuma vietas apskatē atrastajām šāvienu pēdām *(lietas 1.sējuma 10.-18.lapa).*

Rajona tiesa, argumentējot nolēmumu šajā daļā, norādījusi: „Ja apsūdzētais patiešām nevēlējas nogalināt, bet tikai izlādēt ieroci, kā pats liecināja, nav saprotams, kāpēc apsūdzētais šāva tieši trīs personu virzienā. Šāvienu izdarīšanas brīdī apsūdzētais bija viens pats, viņš brīvi kontrolēja savas darbības, un nekas viņam netraucēja šāvienus raidīt gaisā, mežā, netraumējot nevienu."

Saistībā ar šo pirmās instances tiesas argumentāciju apelācijas instances tiesa norāda, ka lietā nav iegūti nekādi pierādījumi tam, ka šo divu izdarīto šāvienu rezultātā kāds būtu traumēts kontekstā, kādā to acīm redzami ir norādījusi tiesa. Citādi šāvienu troksnis trešajai personai var radīt zināmu traumu arī gadījumos, kad tiek izdarīts šāviens gaisā, mežā.

Krimināllietu tiesu kolēģija norāda, ka saskaņā ar krimināltiesību doktrīnu vardarbība vai vardarbības piedraudējums Krimināllikuma 176.panta izpratnē, tostarp arī reāli, pārliecinoši draudi, kas izpaužas vainīgā izteiktā vai citādi demonstrētā gatavībā lietot cietušā vai vairāku cietušo veselībai vai dzīvībai bīstamu vardarbību (konkrētajā gadījumā – lietot šaujamieroci), ir noziedzīga nodarījuma – laupīšanas elements, kas var būt līdzeklis ne tikai mantas prettiesiskai iegūšanai, bet arī tās paturēšanai tūlīt pēc mantas iegūšanas *(sk., piemēram, U.Krastiņš, V.Liholaja, A.Niedre. Krimināl tiesības. Sevišķā daļa. Trešais papildinātais izdevums. – Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2009. –388.-389.lpp.).*

Apelācijas instances tiesa uzskata, ka šā nolēmuma iepriekšējā rindkopā norādītais ir tieši attiecināms uz apsūdzētā /pers. F/ darbībām, kuras pirmās instances tiesa bez objektīva pamata uzskatījusi par iespējamu kvalificēt atsevišķi kā slepkavības – Krimināllikuma 117.panta 3.punktā paredzētā noziedzīgā nodarījuma mēģinājumu.

Norādāms, ka saskaņā ar krimināltiesību teoriju Krimināllikuma 176.pantā norādītā noziedzīgā nodarījuma realizācijas posmos draudiem personas veselībai vai dzīvībai ir jābūt reāliem, pārliecinošiem, turklāt minētais attiecas arī uz laupīšanas realizēšanas posmu, kad mantas nolaupītājs tos izsaka ar mērķi paturēt iegūto mantu.

Turklāt ievērojams, ka apsūdzētais nav draudējis kādu noslepkavot, bet ir norādījis, lai viņam neseko.

Krimināllietu tiesu kolēģijas ieskatā, būtu dīvaini, ja pastiprinot savus draudus, apsūdzētais būtu šāvis gaisā vai pat sekotājiem pretējā virzienā. Norādītajos apstākļos saskatāms loģisks apsūdzētā risinājums noziedzīgā nodarījuma turpinājumā raidīt šāvienus personu, kuras viņam seko, virzienā bez nolūka trāpīt sekotājiem.

Krimināllietu tiesu kolēģija akcentē, ka saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 128.panta 2.daļā noteikto tas, cik ticamas ir pierādīšanā izmantojamās ziņas par faktiem, izvērtējams, aplūkojot visus kriminālprocesa laikā iegūtos faktus vai ziņas par faktiem kopumā un savstarpējā sakarībā. Minētais attiecināms arī uz apsūdzētā sniegtajām liecībām.

Tas, ka apsūdzētais nav ticami izskaidrojis savas rīcības motīvus vai arī nav patiesi liecinājis, piemēram, norādot, ka šaujamierocis var izšaut, nenospiežot mēlīti, vai ka šaujamieroci izlādējis, šaujot gaisā, lai viņu varētu aizturēt, pats par sevi nenozīmē, ka apsūdzētais vēlējās kādu personu

noslepkavot.

Apelācijas instances tiesa uzskata, ka rajona tiesa, nosakot sodu apsūdzētajam, spriedumā ir pietiekami atreferējusi un izvērtējusi lietā esošos pierādījumus, kas raksturo apsūdzētā personību un attiecināmi uz apsūdzētajam nosakāmo sodu, ir ievērojusi Krimināllikuma 35., 46.panta noteikumus un kopumā atbilstoši un pareizi noteikusi /pers. F/ sodu par nodarīto.

Ievērojot to, ka prokurora apelācijas protests daļā par apsūdzētā notiesāšanu netiek apmierināts, savukārt apsūdzētais daļā par noteikto sodu pirmās instances tiesas spriedumu faktiski nav pārsūdzējis, Krimināllietu tiesu kolēģija nesaskata pamatus /pers. F/ noteikt sodu, kas bargāks par pirmās instances tiesas piespriesto.

Savukārt, ievērojot to, ka apelācijas instances tiesa daļā pēc Krimināllikuma 15.panta 4.daļas un 117.panta 3.punkta apsūdzēto ir attaisnojusi, /pers. F/ noteiktais galīgais sods ir mīkstināms.

Konstatējams, ka saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta 1., 3.daļu, nosakot galīgo sodu /pers. F/ pēc noziedzīgo nodarījumu kopības, pirmās instances tiesa ir izmantojusi saudzējošāko – sodu daļējas saskaitīšanas principu.

Apelācijas instances tiesa atzīst, ka konkrētajos apstākļos apsūdzētajam /pers. F/ piespriestais brīvības atņemšanas sods pēc Krimināllikuma 143.panta 1.daļas un Krimināllikuma 233.panta 2.daļas, kā arī noteiktais brīvības atņemšanas sods un papildsods – policijas kontrole – par diviem noziedzīgiem nodarījumiem pēc Krimināllikuma 176.panta 4.daļas ir saskaitāmi daļēji, izmantojot pirmās instances tiesas piemēroto sodu saskaitīšanas metodi.

Apelācijas instances tiesā /pers. F/ aizstāvību nodrošināja zvērināts advokāts J.Zēģele, kuram no valsts līdzekļiem saskaņā ar „Paziņojumos par valsts nodrošinātās juridiskās palīdzības sniegšanu kriminālprocesā" esošajām ziņām par darbu juridiskās palīdzības nodrošināšanā izmaksājami kopumā 257,56 *euro* (133,76 + 47,67 + 76,13 *euro*) *(lietas 3.sējuma 65., 77., 78., 91., 99.lapa)*, kas savukārt saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 367.panta 1.daļas 4.punktā un 368.panta 1.daļā noteikto piedzenami valsts ienākumos no apsūdzētā /pers. F/, nosakot termiņu sprieduma labprātīgai izpildei šajā daļā – 30 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas, kā tas paredzēts Kriminālprocesa likuma 529.panta 2.punktā.

Ievērojot minēto un saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 563.pantu, Zemgales apgabaltiesa

n o s p r i e d a

atcelt Aizkraukles rajona tiesas 2015.gada 11.jūnija spriedumu daļā par /pers. F/ notiesāšanu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā pēc Krimināllikuma 15.panta 4.daļas un 117.panta 3.punkta, daļā par galīgā soda noteikšanu saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta 1.daļu un 3.daļu, kā arī daļā par krimināllietas apsūdzības daļā pēc Krimināllikuma 185.panta 1.daļas nosūtīšanu prokuratūrai.

Atzīt /pers. F/ par nevainīgu pret viņu celtajā apsūdzībā pēc Krimināllikuma 15.panta 4.daļas un 117.panta 3.punkta un attaisnot.

Saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta 1.daļu galīgo sodu /pers. F/ noteikt pēc noziedzīgo nodarījumu kopības, piespriestos sodus daļēji saskaitot, brīvības atņemšanu uz 10 (desmit) gadiem un ar policijas kontroli uz 1 (vienu) gadu 6 (sešiem) mēnešiem.

Izslēgt norādi par krimināllietas apsūdzības daļā pēc Krimināllikuma 185.panta 1.daļas nosūtīšanu prokuratūrai.

Pārējā daļā Aizkraukles rajona tiesas 2015.gada 11.jūnija spriedumu atstāt negrozītu.

Piedzīt no /pers. F/ valsts ienākumos 257,56 *euro* (divi simti piecdesmit septiņi *euro* 56 centus) procesuālos izdevumus par juridiskās palīdzības nodrošināšanu apelācijas instances tiesā, nosakot termiņu sprieduma labprātīgai izpildei šajā daļā – 30 (trīsdesmit) dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Spriedumu var pārsūdzēt kasācijas kārtībā Kriminālprocesa likuma 574., 575.pantā paredzētajos gadījumos Augstākajā tiesā 10 dienu laikā pēc pilna sprieduma pieejamības dienas, iesniedzot sūdzību vai prokurora protestu Zemgales apgabaltiesas Aizkraukles tiesu namā.

Pilns spriedums pēc tā pieejamības laika atlikšanas pieejams tiesas kancelejā 2016.gada 18.aprīlī.

Tiesas sēdes priekšsēdētājs tiesnesis V.Sprudzāns

Tiesneši E.Lenšs

V.Donāns